

VLAMMEN VAN VERZET

ONTVLAMD VERZET

VLAMMEN VAN VERZET

ONTVLAMD VERZET

Rephai Brouwers

Rephai Brouwers
Coverontwerp: Rephai Brouwers
Uitgeverij: Brave New Books

ISBN:

1^e druk 2025

© Rephai Brouwers
Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/rephaibrouwers

Inhoudsopgave

Verstoorde communicatie	7
Valstrikken en opofferingen	26
De diepte van De Orde	45
Kern van de revolutie	64
De laatste kaart	81
Vernietiging of bevrijding	101
Strijd om de Noordelijke Sector	122
Personages uit het boek	147

**"In de schaduwen van hun overwinning...
...schuilt een nieuw gevaar."**

Verstoorde communicatie

Het was stil in de imposante, schaduwrijke zaal van De Hoge Orde in de Centrale Sector.

Het enige geluid dat de ruimte vulde was het zachte tikken van de metalen hakken op de marmeren vloer terwijl de leden van De Hoge Orde hun posities innamen. De hoge, smalle ramen van zwart getint glas lieten amper licht door waardoor de gezichten van de leden nauwelijks zichtbaar waren. Alleen de vage contouren van hun strakke, formele kleding en hun ijzige silhouetten waren te onderscheiden in het halfduister.

Aan het hoofd van de lange, smalle tafel zat de voorzitter van de vergadering. Zijn gezicht bleef verborgen in de schaduwen, maar zijn stem was doordrongen van autoriteit.

"De situatie in de Noordelijke Sector is onaanvaardbaar. Onze controle is aan het afbrokkelen en we kunnen het ons niet veroorloven om dit te laten escaleren."

Aan weerszijden van de tafel zaten de andere leden van De Hoge Orde. Allen stil, hun blikken gericht op het scherm voor hen. De beelden van de sabotage en opstanden in de Noordelijke Sector flitsten voor hun ogen. De rebellen hadden cruciale infrastructuur vernietigd en er was chaos ontstaan in verschillende districten. De Orde verloor langzaam de grip, iets wat in geen enkele Sector mocht gebeuren.

De voorzitter richtte zich naar twee figuren die aan de zijkant van de zaal stonden: Valerius Rho, een grote, imposante man die pure kracht uitstraalde en Aurelia Than, een lange, even imposante vrouw met een autoritaire uitstraling. Hun gezichten werden kort verlicht toen ze naar voren stapten.

Strak in uniformen met het embleem van de Centrale Sector.

"Valerius Rho, Aurelia Than," begon de voorzitter, "jullie zijn aangewezen om orde op zaken te stellen in de Noordelijke Sector. Dit probleem moet met alle mogelijke middelen worden opgelost. We kunnen ons geen verdere verliezen permitteren."

Valerius Rho knikte kort en sprak met een diepe, zelfverzekerde stem: "Wij zullen de controle herstellen. Deze opstand zal in de kiem gesmoord worden."

Zijn ogen glinsterden, klaar voor de strijd.

Aurelia Than bleef stil, maar haar scherpe blik verraadde een intens intellect.

Haar reputatie als strategisch genie ging haar voor en ze had geen woorden nodig om haar vastberadenheid te tonen. Haar geest was al bezig met het uitdenken van de plannen die ze zouden uitvoeren om de rebellen uit te schakelen.

"Onthoud," vervolgde de voorzitter, "het enige wat De Hoge Orde verlangt, is volledige controle. Wat jullie methoden ook zijn, wij vertrouwen op jullie succes."

Zonder verdere woorden draaiden Valerius Rho en Aurelia Than zich om en verlieten de duistere zaal. Terwijl ze door de lange gangen van het Centrale Hoofdkwartier liepen klonken hun hakken als echo's door de stilte. De schaduwen van macht en geheimzinnigheid leken hen te volgen terwijl ze hun missie aanvaardden. Buiten wachtte hun transport: een gestroomlijnd, metalen luchtschip dat hen naar de Noordelijke Sector zou brengen.

De hemel boven hen was donker en zwaar, alsof de dreiging van wat zou komen zich zelfs in de lucht had verzameld. Het luchtschip steeg op, haar motoren gromden zacht terwijl ze door de wolken sneedt. Valerius Rho stond naast de transparante koepel van het schip en keek uit over de horizon. Het ondoordringbare landschap strekte zich onder hen uit terwijl de Noordelijk Sector in zicht kwam.

Aurelia Than zat in stilte, haar ogen rustend op de rapporten die ze van De Hoge Orde had ontvangen. In haar hoofd ratelden de strategische mogelijkheden. Terwijl ze steeds dichterbij hun bestemming kwamen vatte haar berekenende geest een plan om de rebellen te misleiden en de macht van De Orde te herstellen.

De lucht schemerde nog net toen het luchtschip landde voor het Noordelijke Hoofdkwartier. Een imposant complex van staal, beton en glas. Valerius Rho en Aurelia Than stapten vastberaden uit het schip, de donkere hallen van het hoofdkwartier in. Ze wisten dat het tijd was om de teugels strak aan te trekken en elke tegenstander van De Orde uit te schakelen.

De grote Valerius Rho stapte met vastberaden passen door de brede gangen van het hoofdkwartier. Zijn uniform strakgespannen om zijn gespierde lichaam. Zijn kaak stond gespannen en in zijn ogen brandde een woede die elk lid van de staf zonder woorden deed terugdeinzen. Naast hem liep Aurelia Than. Haar lange, slanke figuur stralend van zelfvertrouwen en controle. Waar Valerius Rho woedend was, bleef Aurelia Than, zoals altijd, berekenend en koel. Haar kille ogen namen elk detail van de omgeving in zich op.

De sabotage door de rebellen was onverwacht en had geleid tot de vernietiging van cruciale infrastructuur in de Noordelijke Sector. Het verlies was niet alleen financieel schadelijk, maar het liet ook een barst zien in de schijnbaar onoverwinnelijke controle van De Orde.

"Dit is een klap die we niet hadden mogen toestaan," snauwde Valerius Rho toen hij de strategiekamer binnenging waar holografische kaarten van de Noordelijke Sector de status van hun resterende infrastructuur lieten zien. "Hoe hebben we hen zo ver kunnen laten komen?"

Aurelia Thans koele stem brak door de stilte.

"Paniek en frustratie zijn niet wat we nu nodig hebben, Valerius. De rebellen hebben een fout gemaakt door aan te vallen. Het laat ons zien waar hun zwakke plekken zitten."

Valerius Rho draaide zich met een ruk om, zijn vuisten gebald.

"Ze hebben de logistieke ruggengraat van onze operaties in deze Districten verwoest! En jij noemt dat een fout van hun kant?"

"Inderdaad," antwoordde Aurelia Than rustig terwijl ze een holografische projectie van de Noordelijke Sector voor hen opriep. "Hun succes zal hen overmoedig maken. En dat is waar wij gebruik van kunnen maken."

Haar vingers bewogen sierlijk over de interface en verplaatsten de projectie naar een strategisch gebied, net buiten de bezette gebieden.

"We verspreiden valse informatie over een belangrijk konvooi dat zogenaamd nieuwe wapentechnologieën en hulpbronnen naar de frontlinie brengt. De rebellen zullen er ongetwijfeld op afkomen. Vooral nu ze denken dat ze in de aanval zijn."

Valerius Rho bleef even stil, zijn ogen op de holografische projectie gericht. Langzaam ontspanden zijn schouders en een kwaadaardige glimlach kroop over zijn gezicht.

"Een hinderlaag. Goed. We lokken ze in een val en verpletteren ze." Aurelia Than knikte, haar gezicht in dezelfde onbewogen kalmte.

"Inderdaad. Maar het moet subtiel zijn. We moeten de illusie wekken dat dit konvooi werkelijk belangrijk is, anders slaan ze het aanbod af. Ondertussen zet jij je elitesoldaten klaar, net buiten het

zicht."

Valerius Rho knikte, zijn blik weer hard.

"Ik zal mijn beste troepen mobiliseren. Ze zullen geen kans krijgen om te ontsnappen."

De strategie was duidelijk. Aurelia Than ging de val zetten en Valerius Rho zou de hamer laten neerkomen. Terwijl Valerius Rho zich omdraaide om zijn bevelen te geven stond Aurelia Than even stil, haar ogen glinsterend van koude berekening. Ze wist dat dit slechts een stap was naar het grotere doel: het volledig onder controle houden van de hele sector. De rebellen hadden zichzelf zichtbaar gemaakt en het was slechts een kwestie van tijd voordat ze volledig uitgeroeid zouden worden.

De machtige Valerius Rho stond voor een groot scherm dat de strategische positie van de Noordelijke Sector toonde. Hij observeerde de knipperende lichten en de routes die het zogenaamde konvooi moest volgen. Aurelia Than, koel en geconcentreerd, stond aan de andere kant van de kamer waar technici druk bezig waren met het instellen van de valse transmissie. De atmosfeer in de kamer was gespannen, maar gecontroleerd. Hier, diep in het hoofdkwartier van De Orde, kon niets hen raken.

Aurelia Than liep langzaam naar Valerius Rho toe. Haar stappen weerklonken zachtjes op de ijzeren vloer.

"De val is klaar," zei ze met haar gebruikelijke onbewogen stem. "Het signaal is opgezet via de kanalen die de rebellen waarschijnlijk onderscheppen. Ze zullen denken dat dit konvooi vol zit met nieuwe wapens en cruciale hulpbronnen voor de versterking van onze troepen."

Valerius Rho keek haar kort aan en knikte goedkeurend.

"Zorg ervoor dat ze het precies zo zien."

Zijn ogen vernauwden terwijl hij de tactische kaarten nog eens doornam.

"Als ze dit konvooi aanvallen zitten onze elitetroepen en mechanische honden verstoep in de vrachtwagens, klaar om toe te slaan. Het zal een totale slachting zijn. Zodra de rebellen in de val lopen moeten we ervoor zorgen dat we ze niet alleen uitschakelen, maar dat we het hele incident naar de media lekken."

De sluwe Aurelia Than glimlachte kil.

"We maken ze tot de terroristen die we altijd hebben beweerd dat ze zijn. Dit wordt hun ondergang, Valerius. Het volk zal niets anders zien dan het gevaar dat de rebellen vormen."

Valerius Rho draaide zich om naar de technici die klaarstonden bij de controlepanelen.

"Wanneer zijn de troepen in positie?"

Een van de technici knikte.

"Spoedig, heer Valerius. De elitesoldaten en mechanische honden begeven zich naar de vrachtwagens, en zullen klaar zijn om in actie te komen zodra de rebellen aanvallen."

Valerius Rho liep naar het raam van de communicatieruimte en staarde naar de stad die zich uitstrekte onder hen.

"De rebellen denken dat ze in opstand kunnen komen en zullen winnen... maar ze onderschatten de kracht van De Orde." Hij draaide zich om naar Aurelia Than. "We zetten ze schaakmat. Laat het konvooi, zodra alles geregeld is, maar vertrekken."

Aurelia Than keek naar de technici en knikte.

"Stuur het signaal," beval ze.

De technici drukten op een paar knoppen en op de schermen begonnen de routes en posities van het valse konvooi zichtbaar te worden. De informatie, opzettelijk onvolledig en net geloofwaardig genoeg, was nu op weg naar de rebellen om onderschept te worden. Ze zouden in de val lopen en niemand zou hen kunnen redden.

Valerius Rho en Aurelia Than bleven een moment in stilte staan, hun ogen gericht op het scherm. Ze wisten dat de rebellen deze lokroep niet zouden kunnen weerstaan. Het was slechts een kwestie van tijd voordat het nieuws zou komen dat hun val had gewerkt.

"Dit is slechts het begin," fluisterde Aurelia Than.

Valerius Rho knikte instemmend.

"We zullen de controle over de Noordelijke Sector terugkrijgen en de rebellie de kop indrukken."

De laatste zonnestralen vielen door de gebarsten ramen van de rebellencommandopost. Een verouderde loods die als uitvalsbasis diende voor de strijders in de Noordelijke Sector.

Kellan zat aan de houten tafel, omringd door rebellenleiders, onder wie Liora, Maric en Cassian. Een grote tactische kaart van de regio lag uitgespreid voor hen, met notities en markeringen van hun recente successen. De sfeer was gespannen, maar hoopvol. De overwinningen van de afgelopen weken hadden de mensen een boost gegeven en hun geloof in een mogelijke overwinning tegen De Orde leek groter dan ooit.

Plotseling werd de deur met een zwaai opengegooid en een jonge boodschapper snelde naar binnen met een codeerdoosje in zijn handen. Hij hijgde nog van het rennen, maar het opgewonden vonkje in zijn ogen sprak boekdelen.

"We hebben een onderschept bericht, van De Orde!" zei hij, terwijl

hij het doosje aan Cassian overhandigde.

Kellans hart sloeg een slag over toen hij het bericht hoorde. Hij leunde naar voren terwijl Cassian de code op het doosje invoerde.

"Wat zegt het?" vroeg hij ongeduldig.

Cassians ogen gleden snel over de woorden die op het scherm verschenen en hij las ze hardop.

"Een konvooi... dat door een zwak beveiligd gebied in de Noordelijke Sector beweegt." Zijn stem trilde van opwinding. "Ze vervoeren wapens en cruciale technologieën voor hun troepen. Dit... dit is het moment waar we op hebben gewacht!"

Kellan voelde een golf van adrenaline door zijn lichaam stromen. Dit was precies de kans om De Orde opnieuw een enorme zware slag toe te brengen.

"Als we dit konvooi onderscheppen kunnen we hun voorraden en wapens vernietigen. Het zou hun logistiek verder verlammen en ons een gigantische voorsprong geven."

Liora, die altijd nuchter bleef in haar benadering, fronste echter terwijl ze het bericht verder bestudeerde.

"Het lijkt te mooi om waar te zijn," zei ze langzaam. "Waarom zou De Orde zulke belangrijke ladingen door zo'n kwetsbaar gebied sturen? Dit konvooi... het voelt verkeerd aan."

Maric, die altijd een voorzichtige houding aannam na hun eerdere verliezen, knikte.

"Liora heeft een punt. De Orde laat normaal geen konvooiën door zonder zware bewaking. Zeker niet in een gebied dat wij onder controle hebben. We moeten voorzichtig zijn."

Cassian, wiens opwinding duidelijk zichtbaar was, wierp hen echter een geërgerde blik toe.

"We kunnen deze kans niet laten schieten. Dit is precies het soort slag dat De Orde zal laten zien dat we een serieuze bedreiging zijn. We hebben al zo veel gewonnen... waarom zouden we nu twijfelen?"

Net op dat moment piepte het communicatiescherm. Een gecodeerd bericht verscheen. Het was van Elias, die sinds hun laatste missie vanuit de schaduw had gewerkt om de rebellen van cruciale informatie te voorzien. Kellan opende het bericht met een bezwaard hart, wetende dat Elias hen vaak van waardevolle kennis had voorzien. De woorden op het scherm lieten echter een koude rilling door de kamer gaan.

"WAARSCHUWING: HET KONVOOI KAN EEN VAL ZIJN. DE ORDE IS WANHOPIG OM HUN CONTROLE TERUG TE KRIJGEN. GEEN KONVOOI GEPLAND VOLGENS DATA. WEES VOORZICHTIG."

Liora keek Kellan strak aan.

"Elias denkt dat het een val is. En als hij dat zegt, moeten we dat wel serieus nemen."

Cassian, nog steeds opgejaagd door de gedachte aan het konvoi, zwaaide met zijn hand in een afwijzend gebaar.

"We kunnen niet altijd in de verdediging blijven. We moeten risico's nemen als we willen winnen. Elias kan ook verkeerd zitten.

Het is altijd een risico, maar dat is oorlog."

Kellan voelde een enorme last op zijn schouders drukken. Hij wist dat Cassian gelijk had wat betreft het nemen van risico's, maar Liora en Maric hadden ook een punt. Als dit een val was konden ze hun troepen in één klap verliezen. Toch, na hun recente overwinningen, voelde het alsof dit konvoi de sleutel zou kunnen zijn tot een nog grotere doorbraak.

Hij ademde diep in en keek de groep rond de tafel aan.

"We moeten voorbereid zijn. Als dit echt is, kunnen we De Orde verzwakken op een cruciale manier. Maar we zullen extra voorzichtig zijn en voorbereid op het ergste. We nemen de waarschuwing van Elias serieus en plannen onze aanval zo dat we snel kunnen terugtrekken als het een val blijkt te zijn."

Liora knikte langzaam.

"Als we gaan, moeten we het goed doen. We mogen niets aan het toeval overlaten."

Cassian knarste met zijn tanden, maar stemde uiteindelijk in.

"Goed, dan. We plannen het zorgvuldig. Maar laten we deze kans niet verspillen. We moeten morgenochtend vroeg vertrekken, dus laten we nu wat gaan rusten."

De rebellenleiders verlieten de kamer en begonnen hun posities in te nemen en zich voor te bereiden op de aanval. Kellan kon de opwinding in de lucht voelen, maar diep vanbinnen had hij een knagend gevoel van twijfel. Toch was er geen weg meer terug. De beslissing was genomen, en wat er ook zou gebeuren, ze zouden vechten met alles wat ze in zich hadden.

Het eerste zonlicht brak door de wolken en wierp een warme, gouden gloed over het verlaten gebied waar de rebellen zich hadden gepositioneerd. De koude dauw hing nog in de lucht terwijl de geur van vochtige aarde Kellan herinnerde aan eerdere missies waarbij elke seconde van belang was. De strijders hadden zich verzameld in een smalle vallei, net buiten de geplande route van het konvoi en de stilte was zowel geruststellend als beklemmend. Dit was het soort rust dat altijd voorafging aan een storm.

Kellan en Cassian keken samen uit over het landschap, hun ogen rustend op de smalle doorgang die het konvooi zou passeren. Het gebied was perfect voor een hinderlaag: afgelegen, met genoeg dekking om zich te verbergen en toe te slaan op het moment dat de vrachtwagens zich in de nauwe doorgang zouden bevinden. Kellan voelde zijn adrenaline toenemen terwijl hij hun posities overzag.

Achter hen waren mensen druk bezig met het plaatsen van explosieven in de grond, klaar om een kettingreactie te veroorzaken die het konvooi zou stoppen.

"Dit is onze kans," fluisterde Cassian, zijn ogen fel terwijl hij de lucht afspoorde naar het eerste teken van De Orde. "Ze zullen geen idee hebben wat hen overkomt."

Kellan knikte, maar een steek van twijfel prikte in zijn onderbewustzijn. Hij voelde de spanning in de lucht, de stilte die haast onnatuurlijk was voor een missie als deze. Iets klopte niet, maar hij kon het niet plaatsen.

In een afgelegen hoek stond Liora, haar gezicht in de schaduw terwijl ze naar de horizon staarde. Ze had al eerder haar zorgen geuit over deze missie, en nu, met de eerste tekenen van de dageraad die over het veld trokken, voelde ze een onheilspellend gevoel in haar borst. Ze kon niet zeggen wat het was, maar elke vezel in haar wezen schreeuwde dat er iets niet klopte.

"Ben je er zeker van?" vroeg Liora, haar stem gedempt maar duidelijk.

Ze liep naar Kellan toe, haar ogen zoekend naar antwoorden.

"Er is iets aan dit hele plan dat me niet lekker zit. Het is te goed, te perfect."

Kellan draaide zich naar haar om, zijn gezicht strak van vastberadenheid.

"We hebben alle informatie die we nodig hebben. Dit is onze kans om De Orde opnieuw een klap te geven die ze niet verwachten."

Liora keek weg, haar handen gebald tot vuisten.

"Ik weet het, maar toch... het voelt alsof we in hun spel terecht zijn gekomen. Het voelt als een val."

Cassian lachte zachtjes terwijl hij over zijn schouder keek.

"We hebben de bovenhand, Liora. Dit is ons terrein. Ze zullen niet weten wat hen treft."

Toch bleef Liora's ongemak groeien, maar ze wist dat het te laat was om terug te krabbelen. De plannen waren gemaakt, de posities ingenomen. Ze moesten doorgaan.

Kellan schudde zijn twijfels van zich af en liep naar voren, zijn stem gedempt maar autoritair.

"Iedereen, maak je klaar. Zodra het konvooi in de val loopt slaan we toe. Geen fouten."

De rebellen bogen zich naar voren, hun wapens in de aanslag terwijl ze zich stilhielden achter rotsen en in struikgewas.

Elk op hun toegewezen plek. De stilte was nu bijna verlamdend, slechts doorbroken door het geluid van hun gecontroleerde ademhaling. De zon hing nu laag aan de horizon, net hoog genoeg om de schaduwen lang te maken.

Kellan nam zijn positie in naast Cassian.

Het oortje in zijn oor klaar om de bevelen door te geven. Zijn hand rustte op zijn wapen, zijn ogen gefocust op het punt waar het konvooi elk moment zou verschijnen.

Liora bleef in haar positie, maar haar ogen bewogen rusteloos over het terrein. Ze kon de spanning in de lucht bijna voelen trillen. Iets stond op het punt te gebeuren. En dit keer zou het anders zijn.

De eerste lichten van het konvooi verschenen aan de horizon, brekend door de ochtendmist. Kellan spande zijn spieren aan, klaar voor het signaal. De rebellen lagen in hinderlaag, stil in de schaduwen van de rotsen en struikgewas. De geur van vochtige aarde vermengde zich met het staal van hun wapens.

Cassian, die naast Kellan stond, gaf een korte knik.

"Daar komen ze."

De vrachtwagens rolden langzaam de vallei in, exact zoals de informatie had voorspeld. Zwaarbewapende voertuigen, de achterkant volgeladen met wat volgens de onderschepte transmissie nieuwe wapentechnologieën en hulpbronnen waren. Dit zou De Orde een verschrikkelijk zware slag toebrengen.

Kellan ademde diep in.

"Wacht op het juiste moment," fluisterde hij over de oortjes.

Zijn ogen volgden de beweging van de eerste vrachtwagens die het smalle pad opreden.

Liora bevond zich verderop, haar blik geconcentreerd op het eerste doelwit. Iedereen hield zijn adem in toen de voertuigen zich in de perfecte positie bevonden.

Het was tijd.

"Nu!" gaf Kellan het bevel.

De stilte werd abrupt doorbroken door een daverende explosie. Een van de vrachtwagens ontplofte in een vurige vuurbal. De brokstukken regenden neer op de omliggende voertuigen. Rebellen sprongen uit hun dekking en openden het vuur. De eerste paar seconden van de aanval verliepen precies zoals gepland.

Maar toen gebeurde er iets vreemds.

In plaats van onmiddellijke paniek of terugvuren, bleef het konvoi bijna... stil. Geen reactie van de Orde-troepen. De rebellen hadden de vrachtwagens succesvol geraakt, maar er leek iets niet te kloppen.

"Waarom schieten ze niet terug?" fluisterde Liora in haar oortje, haar

stem gevuld met twijfel.

Kellan voelde het ook. Er hing iets in de lucht, iets dat fout was. Hij maakte oogcontact met Cassian wiens gezicht plotseling zijn zelfverzekerdheid had verloren.

Ook hij scheen te voelen dat er iets mis was.

"Blijf scherp," zei Kellan, terwijl hij naar voren sloop, dichterbij de vrachtwagens.

Plots klonk er een zwaar mechanisch geluid. De deuren van de vrachtwagens die tot dan toe gesloten waren gebleven, begonnen langzaam open te schuiven. Kellan hield zijn adem in, zijn hart bonkend in zijn borst. Wat hij zag deed zijn bloed bijna stollen.

In plaats van kisten vol technologieën en wapens kwamen er elitesoldaten van De Orde tevoorschijn.

In hun midden bevond zich de rijzige gestalte van Valerius Rho, gekleed in zijn zware, zwarte uniform. Zijn gezicht strak en berekenend. Hij stapte kalm uit een van de zwaar gepantserde wagens en beval zijn soldaten om de rebellen in te sluiten. Naast hem sprongen mechanische honden uit de vrachtwagens. Hun rode ogen fel gloeiend in het ochtendlicht.

"Het is een val!" riep Cassian, maar het was al te laat.

De elitesoldaten stormden naar voren en openden het vuur. De schoten galmden door de lucht en dwongen Kellan en zijn team om dekking te zoeken. Explosies knalden om hen heen en de grond trilde onder hun voeten terwijl de strijd zich ontvouwde. Kellan kon zijn ogen niet afhouden van Valerius Rho, die de operatie leek te leiden alsof het een zorgvuldig gerepeteerde voorstelling was.

"Terugtrekken!" schreeuwde Kellan over de oortjes, maar de rebellen zaten vast. Ze hadden zich volledig op het konvoi geconcentreerd en waren nu omsingeld door de zwaarbewapende troepen van De Orde.

"Dit was gepland," fluisterde Liora, haar adem hijgend terwijl ze dekking zocht achter een rots. "Ze hebben ons hierheen gelokt."

Kellan wist dat ze gelijk had.

Ze hadden hen in de val laten lopen, precies zoals Valerius Rho had gepland. De rebellen waren in het midden van een valstrik beland en nu vochten ze voor hun leven. Terwijl de elitesoldaten steeds

dichterbij kwamen, wist Kellan dat ze snel moesten handelen, wilden ze het er levend vanaf brengen.

Het slagveld was nu volledig ontwaakt. De ochtendmist, die zich eerder als een deken om de vallei had gehuld, was verdreven door de rook van explosies en het helse lawaai van geweervuur.

Kogels vlogen door de lucht, hun scherpe geluiden vermengd met het angstaanjagende geluid van de mechanische honden die tussen de

vrachtwagens vandaan stormden. Mensen waren in paniek.

Kellan dook achter een omgevalen vrachtwagen en keek om zich heen. Chaos heerste. Rebellen die even daarvoor nog in formatie stonden, renden nu alle kanten op in een poging om te overleven.

Het leek een hopelijke strijd.

"We moeten ons herpositioneren!" schreeuwde hij over de communicatielijn, zijn stem trillend van inspanning.

Maar de elitesoldaten van De Orde waren meedogenloos. De zwartgeklede soldaten bewogen als een geoliede machine, met de machtige Valerius Rho als hun ongenaakbare leider. Zijn bevelen klonken hard en kil door de communicatieapparatuur van De Orde en de mechanische honden gehoorzaamden blindelings.

Ze renden in dodelijke precisie achter de rebellen aan. Hun scherpe metalen poten klauwend in de grond.

"Ze zijn te sterk!" riep iemand naast Kellan, zijn gezicht verwrongen van angst. "Wat moeten we doen?"

Kellan keek naar het slagveld. Elke poging om de rebellen te hergroeperen leek onmogelijk. Dit was perfect gepland. Het was niet zomaar een hinderlaag, het was een valstrik ontworpen om hen volledig te verpletteren.

"Blijf kalm!" riep Kellan terug, maar hij voelde de wanhoop in zijn eigen stem.

Zijn hart bonsde in zijn borstkas, niet alleen door de adrenaline, maar ook door de angst dat dit hun laatste gevecht zou kunnen zijn.

Op dat moment zag hij Cassian verderop met zijn geweer in de aanslag terwijl hij op een elitesoldaat vuurde die veel te dichtbij kwam. Cassians scherpe bevelen klonken door het veld, maar zelfs hij leek overweldigd door de kracht van De Orde.

"We kunnen dit niet winnen als we ons blijven verspreiden!" Kellan boog zich naar zijn microfoontje en gaf snel een nieuw bevel.

"Alle teams, hergroeperen bij de noordelijke flank! Gebruik de vrachtwagens als dekking!"

De rebellen begonnen zich te bewegen, maar het was duidelijk dat ze in het nadeel waren. Vanuit elke hoek werden ze aangevallen door

de elitesoldaten van Valerius Rho. Het geluid van naderende drones vulde de lucht, hun rode lichten flikkerend boven het slagveld. Ze cirkelden rond als roofdieren, klaar om toe te slaan.

Liora verscheen plotseling aan Kellans zijde, haar gezicht bezweet maar vastberaden.

"Ze drijven ons in een hoek," zei ze, haar adem zwaar van de inspanning. "Als we niet snel iets doen, verliezen we iedereen."

"Ik weet het," antwoordde een bezorgde Kellan, zijn blik gefocust op De vrachtwagens die als schamele dekking dienden. "Maar we kunnen dit niet zomaar laten eindigen."

Valerius Rho stond nog steeds in het midden van de chaos, alsof hij onaantastbaar was. Hij observeerde het slagveld met een kalme koelbloedigheid die Kellan razend maakte. Valerius Rho genoot ervan, dat was duidelijk. Dit was geen simpele militaire operatie voor hem. Dit was zijn overwinning, een demonstratie van de macht van De Orde.

"We moeten een uitweg vinden," zei Kellan vastberaden. "We kunnen hier niet blijven vechten, niet op hun voorwaarden."

"En wat stel je voor?" Liora keek om zich heen, haar ogen vol zorgen. "We zijn omsingeld."

Kellan klemde zijn kaken op elkaar en maakte een snelle beslissing.

"Explosieven. We gebruiken de vrachtwagens als afleiding. Blaas ze op en creëer een opening. Dat is onze enige kans."

Liora knikte en gaf meteen het bevel door.

Terwijl de rebellen zich in een wanhopige poging hergroepeerden, werden explosieven bevestigd aan de overgebleven vrachtwagens. De elitesoldaten van De Orde kwamen steeds dichterbij en de mechanische honden waren slechts enkele meters verwijderd. De tijd was bijna op.

"Nu!" riep Kellan, en de explosieven gingen af.

Een oorverdovende knal vulde de lucht. Vrachtwagens vlogen in stukken en de schokgolf blies stof en puin in alle richtingen. Voor een kort moment leek het alsof de tijd stilstond terwijl de elitesoldaten hun formatie braken om dekking te zoeken.

"Ren!" schreeuwde Kellan, en de rebellen stormden vooruit, door de vlammen en het puin, richting de enige ontsnappingsroute die nog openlag.

Maar Valerius Rho liet zich niet zo makkelijk uitschakelen. Terwijl Kellan en de rebellen hun weg door de chaos baanden hoorde hij Valerius Rho's ijzige stem over de communicatielijn van De Orde.

"Laat ze niet ontsnappen. Ze zijn niet meer dan ratten in een val."